



ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

Від _____ № _____

Виконавчий комітет

Новоукраїнської міської ради

Кіровоградської області

вул. Покровська, 70, м. Новоукраїнка,
Кіровоградська область, 27602

*Пропозиції щодо удосконалення
проекту регуляторного акта*

Державна регуляторна служба України у відповідності до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі – Закон) та постанови Кабінету Міністрів України від 23.09.2014 № 634 «Про порядок підготовки пропозицій щодо удосконалення проектів регуляторних актів, які розробляються органами місцевого самоврядування» розглянула проект рішення Новоукраїнської міської ради Новоукраїнського району Кіровоградської області «Про встановлення місцевих податків і зборів на 2018 рік» (далі – Проект) та документи, що надані до нього листом виконавчого комітету Новоукраїнської міської ради від 26.05.2017 № 653/02-44.

За результатами проведеного аналізу проекту рішення, експертного висновку постійної комісії Новоукраїнської міської ради з питань планування, фінансів, бюджету та соціально-економічного розвитку щодо його регуляторного впливу та аналізу регуляторного впливу Проекту (далі – АРВ) на відповідність вимогам статті 4 Закону встановлено наступне.

Проектом на території Новоукраїнської міської ради встановлюються місцеві податки і збори, а саме: податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки; транспортний податок; плата за землю; єдиний податок; збір за місця для паркування транспортних засобів.

Відповідно до пунктів 10.2. та 10.3 статті 10 ПКУ місцеві ради обов'язково установлюють єдиний податок та податок на майно (в частині транспортного податку та плати за землю), в межах повноважень, визначених цим Кодексом, вирішують питання відповідно до вимог цього Кодексу щодо встановлення податку на майно (в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки) та встановлення збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Пунктом 12.3. статті 12. ПКУ визначено, що сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, в межах своїх



повноважень приймають рішення про встановлення місцевих податків та зборів.

Згідно з вимогами підпункту 12.3.2. цієї статті при прийнятті рішення про встановлення місцевих податків та зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розмір ставки, податковий період та інші обов'язкові елементи, визначенні статтею 7 цього Кодексу з дотриманням критеріїв, встановлених розділом XII цього Кодексу для відповідного місцевого податку чи збору.

I. Пунктом 1 Проекту встановлюється податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. Підпунктом 1.1. цього пункту визначається, що об'єкт оподаткування, платники податку, податковий період та інші обов'язкові елементи податку на нерухоме майно відмінне від земельної ділянки встановлюється згідно зі ст. 266 Податкового кодексу України.

Враховуючи вимоги пункту 12 ПКУ пропонуємо визначити в проекті рішення всі обов'язкові елементи податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, зазначені статтею 7 ПКУ (або зробити відповідне посилання на статті (пункти) ПКУ, якими ці елементи встановлені).

II. Пунктом 3 Проекту встановлюється плата за землю.

1. Відповідно до підпункту 14.1.147. пункту 14.1. статті 14 ПКУ плата за землю - обов'язковий платіж у складі податку на майно, що справляється у формі земельного податку або орендної плати за земельні ділянки державної і комунальної власності.

Враховуючи, що пунктом 3 встановлюються ставки земельного податку (відповідно до пункту 288.4. статті 288. ПКУ розмір та умови внесення орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем) пропонуємо в назві пункту 3 слова «плата за землю» замінити словами «земельний податок».

Підпунктом 3.4. цього пункту визначається, що база оподаткування розраховується з урахуванням пільг, передбачених ст. 281, ст. 282 Податкового кодексу України та встановлених окремими рішеннями міської ради відповідно до ст. 284 Податкового кодексу України.

Але, статтею 284 ПКУ встановлюються особливості оподаткування платою за землю. Пунктом 284.1 цієї статті передбачено, що органи місцевого самоврядування встановлюють ставки плати за землю та пільги щодо земельного податку, що сплачується на відповідній території.

Пунктом 7.2. статті 7 ПКУ встановлено, що під час встановлення податку можуть передбачатися податкові пільги та порядок їх застосування.

ПКУ не встановлено повноважень відповідних рад щодо встановлення пільг з податків та зборів окремими рішеннями.

Отже, пропонуємо пільги щодо сплати земельного податку встановити в зазначеному Проекті.

2. Підпунктами 3.6. - 3.13. пункту 3 Проекту встановлюються ставки земельного податку за різні категорії земельних ділянок, нормативну грошову оцінку яких проведено, та за земельні ділянки за межами населених пунктів,

нормативно-грошову оцінку яких не проведено. При цьому підпунктами 3.7.1, 3.8 та 3.11 встановлюються одиниця площі земельної ділянки, що оподатковується (*1 гектар*), іншими підпунктами одиницю такої площі - не визначено.

Відповідно до підпункту 14.1.130 пункту 14.1 статті 14 ПКУ одиниця площі оподатковуваної земельної ділянки:

- у межах населеного пункту - 1 (один) метр квадратний (кв. метр);
- за межами населеного пункту - 1 (один) гектар (га).

Таким чином, з метою чіткого та однозначного застосування ставок податку пропонуємо у проекті рішення визначити одиниці площі оподатковуваних земельних ділянок, залежно від їх місцезнаходження.

3. Підпунктом 3.6.5. пункту 3 Проекту визначається, що у разі надання в оренду земельних ділянок (у межах населених пунктів), окремих будівель (споруд) або їх частин власниками та землекористувачами іншим суб'єктам, податок за площі, що надаються в оренду, встановлюється у розмірі 3 відсотків від їх нормативної грошової оцінки (залежно від виду економічної діяльності орендаря).

Питання орендної плати регулює стаття 288 ПКУ, якою встановлено, що підставою для нарахування орендної плати за земельну ділянку є договір оренди такої земельної ділянки (пункт 288.1).

Розмір та умови внесення орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем (пункт 288.4.) а межі розміру річної суми платежу з орендної плати визначаються пунктом 288.5 цієї статті.

Враховуючи вищезазначене, пропонуємо виключити з цього Проекту підпункт 3.6.5. пункту 3.

4. Підпунктом 3.7.8 пункту 3 Проекту встановлюється, що за земельні ділянки на землях водного фонду, а також за земельні ділянки лісогосподарського призначення та які зайняті виробничими, культурно-побутовими, господарськими та іншими будівлями і спорудами, земельний податок встановлюється у розмірі 5 відсотків від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по області.

Разом з тим, пунктом 273.1. статті 273 ПКУ (*оподаткування земельних ділянок, наданих на землях лісогосподарського призначення (незалежно від місцезнаходження), земельним податком*) визначено, що податок за лісові землі справляється як складова рентної плати, що визначається податковим законодавством.

Таким чином, зазначений підпункт Проекту потребує приведення до вимог ПКУ.

ІІІ. Пунктом 4 Проекту встановлюється ставки єдиного податку для платників I та II групи. Підпунктом 4.6. цього пункту визначено, що база та об'єкт оподаткування, податковий період та інші обов'язкові елементи єдиного податку визначаються згідно із главою 1 розділу XIV Податкового кодексу України.

IV. Пунктом 5 Проекту встановлюється збір за місця для паркування транспортних засобів. Однак, стосовно даного збору в Проекті визначено не всі обов'язкові елементи збору за місця для паркування транспортних засобів, що визначені статтею 7 ПКУ.

Враховуючи вимоги пункту 12 ПКУ пропонуємо пункти 5 та 6 Проекту доповнити всіма обов'язковими елементами єдиного податку та збору за місця для паркування транспортних засобів, які зазначені статтею 7 ПКУ (або зробити відповідне посилання на статті (пункти) ПКУ, якими ці елементи встановлені).

Враховуючи вищевикладене, Проект не узгоджується з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципом адекватності – відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потребі у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятних альтернатив, та потребують приведення у відповідність до вимог чинного законодавства України.

Одночасно зазначаєм, що при підготовці АРВ розробником не в повній мірі враховано вимоги Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2014 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151 (далі - Методика), яка є обов'язковою під час підготовки аналізу регуляторного впливу.

Щодо недотримання вимог Методики при наповненні розділів АРВ, зазначаємо наступне.

1. Не визначено проблем з урахуванням особливостей громади, які пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, їх важливість та причини виникнення.

Так, у розділі I «Визначення проблеми» АРВ, згідно з вимогами Методики, розробник повинен чітко визначити проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, зокрема:

- визначити причини її виникнення;
- оцінити важливість зазначеної проблеми, зокрема навести дані у цифровому чи кількісному вимірі, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб;
- визначити основні групи, на які вона справляє вплив;
- обґрунтувати, чому проблема не може бути розв'язана за допомогою ринкових механізмів та діючих регуляторних актів.

Разом з тим, в АРВ розробником не проаналізовано існуюче правове регулювання господарських та адміністративних відносин щодо якого склались проблеми, не доведено, чому існуючі регулювання не вирішують проблеми та потребують вдосконалення. Надано лише текстовий опис проблем, не наведено жодних даних у числовій формі, які б обґрунтовували наявність проблем, визначали їх масштаб та важливість, а також не

охарактеризовано та не оцінено сфери життя та діяльності, на які проблеми справляють найбільший негативний вплив.

Крім того, в текстовому описі податків і зборів є ряд помилок, які доводять формальний підхід розробника до підготовки АРВ.

Так, в описі єдиного податку зазначено, що податок встановлюється для I групи - 10% від прожиткового мінімуму та 20 % (II група) розміру мінімальної заробітної плати (ставки залишились на рівні 2017 року).

Разом з тим, Проектом пропонується встановити ставки для II групи платників єдиного податку диференційовані, залежно від виду економічної діяльності від 12 до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати (в Проекті наведено таблицю з 94 видами діяльності).

В описі збору за місця для паркування транспортних засобів розробником зазначено, що платниками збору є споживачі послуг з тимчасового проживання у визначених місцях готельного сервісу (в профільних закладах або квартирах (будинках), ставка якого, згідно Закону, варіюється у межах від 0,5 до 1% на базі справляння збору, що складається з вартості усього періоду проживання у визначених місцях, що суперечить вимогам статті 268¹ ПКУ, згідно якої:

- платниками збору є юридичні особи, їх філії (відділення, представництва), фізичні особи - підприємці, які згідно з рішенням сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, організовують та провадять діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на майданчиках для платного паркування та спеціально відведених автостоянках.

- ставки збору встановлюються за кожний день провадження діяльності із забезпечення паркування транспортних засобів у гривнях за 1 кв. метр площі земельної ділянки, відведеної для організації та провадження такої діяльності, у розмірі до 0,075 відсотка мінімальної заробітної плати, установлені законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону, зокрема, принципу доцільності – оскільки розробником не доведена наявність проблеми та не обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми.

2. В розділі III АРВ розглянуто дві альтернативи вирішення проблем, однією з яких є відсутність регулювання. В описі альтернативи зазначено, що у разі не встановлення органом місцевого самоврядування місцевих податків і зборів, передбачених пунктом 10.3. статті 10 Податкового кодексу України, то такі податки і збори сплачуються платниками відповідно до вимог Податкового кодексу України за мінімальними ставками.

Але, відповідно до підпункту 12.3.5 пункту 12.3 статті 12 ПКУ у разі якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів, що є обов'язковими згідно з нормами цього

Кодексу, такі податки до прийняття рішення справляються виходячи з норм цього Кодексу із застосуванням їх мінімальних ставок, а плата за землю справляється із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю.

Таким чином, розробником не достатньо проаналізовано Альтернативу 1, а при визначенні оцінки впливу кожної альтернативи для держави, громади та суб'єктів господарювання не наведено жодних цифрових показників, що не дає можливість оцінити принцип ефективності – досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів суб'єктів господарювання, громадян та держави.

3. У зв'язку з неналежним опрацюванням попередніх розділів АРВ, у розділі IV «Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей» розробником не доведено вибір оптимального альтернативного способу з урахуванням системи бальної оцінки ступеня досягнення визначених цілей; об'єктивно не оцінено, наскільки обрані способи будуть ефективними для вирішення проблем, не надано аргументи щодо переваги обраного способу.

Розділом V АРВ не наведено обґрунтування розміру встановлених ставок податків і зборів (наприклад, з врахуванням платоспроможності суб'єктів господарювання), а також алгоритм їх визначення, тим більше, що для єдиного податку, наприклад є ставка податку диференційована залежно від виду господарської діяльності та налічує 94 позиції.

Беручи до уваги те, що розробка проектів рішень спрямована, зокрема, на збільшення обсягу надходжень до місцевого бюджету, відсутність належних розрахунків витрат суб'єктів господарювання не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави.

Зазначене вище не дозволить в подальшому об'єктивно оцінити наскільки обраний розробником спосіб державного втручання відповідає проблемі, що потребує врегулювання, наскільки його застосування буде ефективним для її вирішення.

4. В розділі III АРВ в таблиці показників кількості суб'єктів господарювання, що підпадають під дію регулювання, не визначено питому вагу груп суб'єктів господарювання у їх загальній кількості.

При цьому зазначено, що кількість суб'єктів господарювання, що підпадають під дію регулювання, складає 948 одиниць: 38 – малого та 910 мікропідприємництва.

Водночас, в додатку 1 до АРВ, розділом 2 Тесту малого підприємництва (М-тесту) (далі М-тест) зазначено, що податки сплачують 736 суб'єктів малого підприємництва (далі – СМП).

В таблиці розділу 3 М-тесту при розрахунку «прямих» витрат СМП зазначено, що кількість суб'єктів господарювання, які повинні виконувати вимоги регулювання складає 733 одиниці.

Крім того, в М-тесті не розраховано витрати, які понесуть СМП на виконання адміністративних процедур, до яких можна віднести процедури отримання первинної інформації про вимоги регулювання, а також організації виконання вимог регулювання.

Враховуючи недоліки, зазначені вище АРВ та М - тест потребують корегування стосовно суб'єктів господарювання, які підпадають під дію під дію регулювання, а також доопрацювання з урахуванням вимог Методики.

Таким чином, у зв'язку з неналежною підготовкою аналізу регуляторного впливу до проекту рішення, зокрема з відсутністю усієї необхідної інформації та розрахунків, розробником не доведена відповідність цього Проекту принципам державної регуляторної політики, таким як ефективність – забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів суб'єктів господарювання, громадян та держави, та збалансованість – забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави.

Крім того, АРВ не підписано відповідно до вимог статті 8 Закону, а проект розпорядження та додаток до нього не завізовані розробником.

Підсумовуючи вищенаведене, пропонуємо привести проект рішення Новоукраїнської міської ради «Про встановлення місцевих податків і зборів на 2018 рік» у відповідність до вимог чинного законодавства України згідно з наданими пропозиціями, а аналіз його регуляторного впливу - у відповідність до вимог Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2014 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151, з метою всебічного обґрунтування необхідності впровадження даного регуляторного акта та відповідності його принципам державної регуляторної політики, визначеним статтею 4 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Про результати розгляду цього листа просимо проінформувати Державну регуляторну службу України у встановленому законодавством порядку.

Голова Державної регуляторної
служби України



К.М. Ляпіна

Оніщенко Н.А.
050-915-62-89
097-25-999-17

